

RESPIRAȚIA PNEUMA

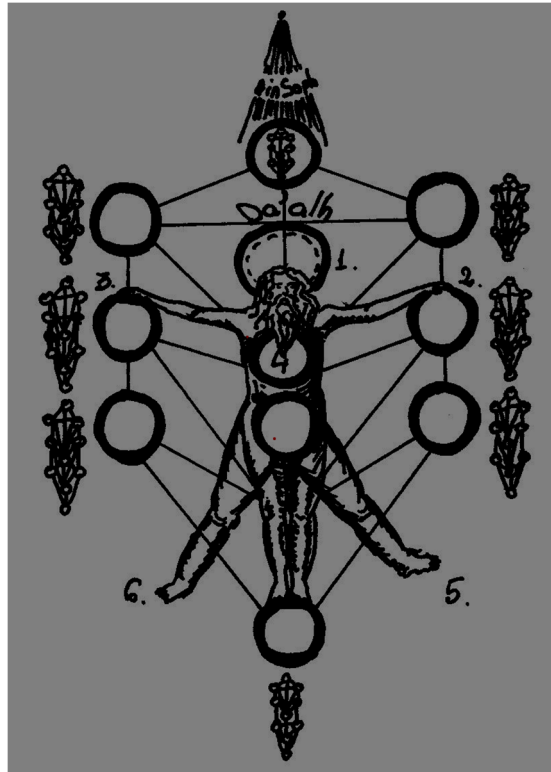
În ultimii 15 ani m-au încercat o serie de căutări în ceea ce privește nașterea, viața și fenomenul morții, în câte căi religioase mi-a permis intelectul să pătrund. Sentimentul acelu ouroburos mi-a rămas de fiecare dată ca un gust amar. Nu reușeam niciodată să-L gasesc pe Dumnezeu. Căutările într-un început au fost de natură dogmatică și fără finalitate. După mulți ani de lectură am realizat că mă pot apropia de Dumnezeu doar în mistică. Ceea ce nu înțelegeam eu atunci și n-am înțeles o bună bucată de drum era faptul că în afara frumuseții experiențelor mistice ale altora, ele nu-ți aduc nimic în plus decât o altă informație care nu face altceva decât să te potențeze în lumea materială. Experiența mistică este ceea ce trebuie trăit prin propriile simțuri, fiind singura cale de a pătrunde în Adevăr.

Filosofii Orientului și Occidentului au pendulat în lumea morții între a numi moartea, etapă a vieții și viața, etapă a morții. În realitate privim același lucru din direcții diferite. Fiecare zi din viață este în aceeași măsură viață în care este și moarte. Nuntirea alchimică, reîntoarcerea la Androgin se realizează între viață și moarte care pășesc precum mirii braț la braț. Căutările de o asemenea manieră pornesc prin pasul reinițiativ ce te face să exclami inconștient: “am trecut cu bine proba pământului”. Cu toate acestea, pământul se scufundă în apă, apa se varsă în foc, iar focul se dispersează în aer. Prin aceasta, toate dualitățile sunt transcuse coexistând într-un întreg nediferențiat. Elementul Acum restabilește echilibrul subiectului care devenind nemișcător nu are moarte, nici naștere, pătrunzând sau chiar repătrunzând prin derobare

în Lumina Imuabilă.

Ani de zile v-am chinuit cu planșe de arhitectură despre arborele sefirotic, despre chacre și corespondența lor cu organele cu secreție internă, despre energii transpersonale și alte bazaconii pe care le înțelegeam trunchiat. Când am văzut că obolesc frații, am obosit și eu și m-am oprit pentru că nu înțelegeam suficient. Lipsa oarecum seva, esența intimă a căutărilor mele. Prin toate acestea căutam în realitate să-mi explic fenomenul creației, arborele vieții și prin el viața însăși alăturată morții. Acest arbore este chiar universul pe care Dumnezeu îl locuiește și-l face prea plin de existența sa. Energiile care parcurg arborele vieții, respectiv creația, se circumscriu oarecum unei vieți divine, dacă poate fi numită așa. Ființa a fost creată după chipul și asemănarea divinității oglindind acel “imago dei”. Sigur că, parcurgând viața de zi cu zi în societate și văzând cât este de plină lumea de dobitoci, această manifestare fecală a majorității te face să crezi că omul nu e aproape nimic în universul creat. Cu toate acestea, el e în egală măsură universul întreg oglindit în creație.

Kabbala nu e o alegorie fantezistă despre creația omului, este chiar descrierea omului-Adam primordial-Kadmon. Acel Adam-Kadmon la care făceam trimitere în trecut este ființa cosmică a cărui corp este format din constelații și lumi, ființa deasupra căreia poartă Dumnezeu nedespartit prin Ain, Ain Soph și Ain Soph Aur. Kether este capul, Chokmah este ochiul drept și partea dreaptă a feței, Binah este ochiul stâng și partea stângă a feței, Chesed este brațul drept, Geburah este brațul stâng, Tifereth este inima și plexul solar (inima spirituală), Netzach coapsa dreaptă, Hod coapsa stângă, Yesod sexul și Malkuth picioarele.

Oare cum putem conchide că Adam-Kadmon este arhietipul lumii create iar noi suntem o celulă, o reflexie în oglinda lui! Eu cred că putem! Haideți să aruncăm o privire spre atom. Cunoaștem din știință că atomul este similar sistemului solar. Știm că acesta are în cuprinderea sa un nucleu, în jurul căruia gravitează neutronii, protonii și electronii în aceeași manieră în care gravitează într-un sistem solar planetele și constelațiile în jurul soarelui. Cu toate acestea, în timp am aflat că electronii nu se rotesc de o manieră organizată, fiind dispuși doar sub forma unui nor, având oarecum o mișcare de vibrație, mai puțin vizibilă decât mișcarea de rotație la scară cosmică. În Univers, mișcarea de rotație, s-a conchis ca ar fi o consecința directă a gravitației, iar acei nori de gaz se transformă în timp în stele și galaxii, fiind inițial într-o stare de agitație aleatorie precum electronii în atom. Putem conchide așadar că există similitudini între microcosmos și macrocosmos? Eu zic că da, dar a spus-o și Hermes Trismegistos cam demulticel: „ceea ce este

sus e la fel cu ceea ce este jos si ceea ce este jos e la fel cu ceea ce este sus pentru a implinii miracolul uni singur lucru”. În ființă, microcosmosurile distincte regăsite în atom, cred că pot fi redescoperite în întregul Adam și mă refer de această dată la cel de-al doilea, prezent în creație. Oarecum inima spirituală sau plexul solar reprezentat prin cel de-al 11 lea Sefira nenumit cunoscut ca Daath, ar putea fi considerat centrul solar iar ceilalți Sefiroți sunt planetele care gravitează în jurul acestora. Nu cred ca pentru a ma face inteles ar trebui un regres si in lumea subatomica: cuarcii, leptonii și bosonul Higs nu cred ca ne pot lamuri suplimentar. Marturisesc ca am încercat și era cat pe ce să îmi pierd mințile. Știința, cum spuneam, vine și confirmă acest lucru, fiind binecunoscut plexul solar ca centru energetic al omului. Organele cu secreție internă corespondente sefirei, trimițând energiile autocreate către acest centru.

V-am pierdut! De ce? Pentru că eu am în cap întreg ansamblul a ceea ce vreau să explic precum și finalitatea gândirii, iar voi nu. În realitate vreau să ajung într-o cu totul altă direcție decât s-ar crede. Mai fac o singură trimitere la arbore, după care tac. Să începem de jos în sus: cu Malkuth concretizăm lucrurile, cu Yesod purificăm, prin Hod le înțelegem și ni le explicăm, prin Nethzach le dăm grația necesară, în Tifereth ne iluminăm, în Geburah luptăm pentru a le apăra, în Chesed le subordonăm ordinului divin, prin Binah le dăm stabilitate, prin Chokhmah le facem să intre în armonia universală, iar în Keter aplicăm sigiliul eternității. Știind acestea, mintea odată înțeleptită ne îmbie oare să medităm asupra componentelor arborelui? Nu știu ce efect are asupra voastră, însă cam acesta ar fi rezultatul de dorit. Nu neg necesitatea lecturii, cred că în lumea prezentă e cel puțin greu să ajungi în această zonă fără a trece prin înțelepciune. De aceea zic, vă chinuiam inutil, fiindcă speculația pur verbală e vorbă în vânt străinului din voi în raport cu Dumnezeu. Vibrația sefirelor, vedeți, iluminează. Ele nasc în voi curcubeul nemuririi ce se

resoarbe în puritatea albului când vă veți retrage în arhitectura de origine. Această cale, acest demers inițiativ poate fi urmat înainte de moarte? Căile spirituale de religare susțin în unanimitate afirmativ aceste încercări, fiecare însă, în aparență doar în felul său aparte. Acestea fiind spuse puteți oare să vă decorporalizați, să vă întoarceți în Spirit, să pătrundeți în lumea Acașică pentru a sta alături Marelui Arhitect al Universului în Marea Lojă Universală Albă? Nu! Trist! Nici eu, nici voi, doar că știm să vorbim frumos despre acestea. O fi bine, o fi rău?.... E bine! “Dar cui folosește?”, ar spune fratele Florin. Dacă ne limităm la ceea ce se afirmă astăzi că ar fi masoneria, ne putem opri aici. Categorie ne-am șlefuit și ne șlefuiim în continuare, devenim mai buni și încercăm să o facem și în raport cu societatea din care facem parte atât la nivel micro cât și macro. Fie vorba între noi, ne puteam opri demult, că doar am rămas singuri și neînțeleși pentru că nu ne-am oprit.

Dacă este să transcendem aceste căutări de înțeleptire, cred că transformarea sistemului masonic într-o cale de religare mai necesită un singur salt: saltul cuantic, zic unii, acel pas către Orientul Etern dar fără să părăsim Maica Pământească. Mulți ar spune că toate religiile începând de la fenomenul șamanic și până la islam sfârșesc în aceste demersuri. Eu aș spune însă, că acela e punctul în care intelectul tace și calea de religare devine reală. În șamanism s-au folosit o serie de substanțe printre care mescalina alăturată incantațiilor, toate folosind tehnici respiratorii aparte. În budismul zen și în tao-ism de asemenea s-au folosit tehnici respiratorii cu substrat numerologic indus în plexul solar, acel centru al universului personal la care făceam trimitere mai sus, un soi de autohipnoză. În iudaism, tehnicile respiratorii secrete încep prin despletirea bărbilor lui Adam-Kadmon de la Avraam încoace conștientizând energiile fiecărui organ cu secreție internă ca Sefira și anulându-le culorile contrarii spre albul absolut în Daath. Creștinismul a

repetat aceeași înțelepciune, dobândită probabil în nordul Indiei în călătoriile lui Iisus, astăzi purtând demunirea de rugăciune a inimii uzitată de călugării isihăști. În acest caz, tehnicile respiratorii sunt aceleași. În islam avem mistica sufită și nu în ultimul rând dervishii rotitori care concentrează energiile create spre energia necreată în interiorul plexului solar prin vortexul energetic și incantațiile mistice. Toate aceste căi și multe altele au tranzitat vremurile folosindu-se și în prezent, doar că misticul din trecut a fost înlocuit în prezent de omul de știință închis în laboratorul său ce sapă în egală măsură în propriul sine. În omul de știință închis în căutările sale, a apărut un tip de experiență virtuală, un soi de trăire a vidului, o tristețe primordială dominată de anxietate și angoasă. Dacă primitivul și medievalul s-au consolat în timp cu ideea de moarte imaginându-și lumea de dincolo, omul modern retrăiește angoasa în fața morții, dar nu se consolează prin a se obișnui sau a coabita cu ea. Transpersonal vorbind acel “memento mori” din camera de relaxare are un impact important asupra calității vieții viitorului ucenic, a ierarhiei valorilor sale în viață și a strategiei viitoare construcții personale. În modernitate am avut astfel de căutări, psihanaliza avându-l ca exponent pe Karl Gustav Jung. Ulterior, aceste căutări s-au regăsit în psihologia analitică ce spre fine au stat la baza psihologiei transpersonale a lui Stanislav Grof. În aceeași ordine de idei avem alții și mai noi cu căutări oarecum ramificate: Ervin Laszlo, Eckhart Tolle, Alan Watts, David R. Hawking, Joan Halifax, Anthony Peake, Peter Russel, Ken Wilber, Rupert Sheldrake, etc. În prezent, se vorbește chiar de existența unei psihotanalogii. Fac o pauză în inflația de informație înainte să închei.

Îmi aduc aminte, cu puțini ani în urmă am cercetat un profan care a bătut neregulat la poarta templului, după multe discuții în care s-a controlat și mi-a dat răspunsuri Google, l-am întrebat concret: crezi în Dumnezeu?

„Cred!”, zice. Adică? “Cred în existența unei energii care circulă prin tot ceea ce mișcă...” La acea vreme deși am votat să-l primim, am avut nenumărate semne de întrebare în afara răspunsurilor Google gândindu-mă dacă profanul crede în Dumnezeu sau în Electrica S.A.. Vă mărturisesc că nici acum nu am răspunsul, cert este că după ce a devenit frate și-a închipuit că noi suntem stație trafo și-l vom încărca energetic și mai ales material în locul divinității. E la somnic, dar să nu divagăm. Nu vreau să mai spun decât un singur lucru: în prezent sunt nenumărate formule rezultate ale unor căutări ale fraților noștri din lumea întreagă care au luat din toate aceste experiențe religioase formulele lor de bază, transformând acea cale finală sau acel început de religare cum îl numeam eu, într-un model tehnic de respirație a spiritului. Sistemul poartă denumirea de pneuma sau respirația pneuma având la bază o disoluție mistică, o renaștere interioară, respectiv cunoașterea iubirii sau naturii esențiale din interiorul ființei umane în scopul integrării acestora în viața socială. Vă invit fraților să vă alăturați mie la Orientul Etern fără să părăsim această lume, să dobândim înțelepciunea evurilor și să ne alăturăm Marelui Arhitect al Universului în Marea Lojă Universală Albă.

Am zis!